lane Mart oli sääl. Kui lugemine möödas, hakkas Maret kodu minema. Mardil oli seesama tee, sest tema teenimise koht oli Oru talu ligidal. Teel hakkasiwad nad kahekeste juttu ajama ajawiitmiseks, sest tee oli enam kui kolm wersta pikk.

„Noh Maret, kuda käsi käib?" küsis Mart, kui Mareti järele oli jõudnud.

„Ole terwe küsimast!" wastas Maret. „Praegu ei wõi kaewata ühti."

„Eks ole täna wäga ilus kewadene ilm?" ütles Mart.

„Ilus küll," wastas Maret.

„Kas wiljad Teil kõik ju maha külitud?" küsis Mart.

„Jah, juba see töö kõik tehtud," oli wastus.

„Kas tead, Maret?" sõnutses Mart.

„Mis asja?" küsis Maret.

„Seda mis mull sulle on ütelda?" lisas Mart juure.

„Kust mina wõin seda teada!" ütles Maret.

„Mina armastan sind," hüüdis Mart, kelle hääl wärisema löi.

„Ära nalja tee," ütles Maret ja löi näost tulipunaseks.

„Ei ma tee nalja, Maret," hüüdis Mart. „Mul on päris tõsine lugu käes. Waata, Maret, mul on nõuu naest wõtta. Ma olen küll teise mehe sulane, aga ma teenin nii palju, et me mõlemad wõime leiba saada. Mina ei ole mitte laisk inimene; aga kes tõõd tahab teha, see saab ikka süüa. Sina Maret oled küll peremehe tütar, aga kui sa mind ka armastad siis loodan, et sa mind wasta wõtad omale meheks. Noh, Maret, mis sa ütled selle pääle?"

Mart oli ilus mees, seda peab ütlema. Tubli tõömees oli ta ka, seda teadis terwe küla. Hää südamega inimene oli ta niisama, seda teadis jälle igaüks. Ei olnud ta ka rumal mees, see oli niisama igaühele tuttaw. Kõik see pidi ju ka oma jagu iga noore tütarlapse südamesse mõjuma. Joodik ega